

Abstrakt

Tato práce detailně zkoumá na rovině prostoru a času veškeré momenty v díle Alexandera Hackenschmieda *Bezúčelná procházka*, ve které se *fotografický* obraz stává *filmovým* a naopak. Cílem této práce je odhalit, jaký vliv má tento intermediální vztah na zobrazování reality v prostoru díla. Pomocí neoformalistické analýzy je ukázáno, do jaké míry může divák na základě výše zmíněných vztahů vnímat objekt transformovaný do mediálního prostoru jako *realistický* nebo *iluzivní*. Analýza je prováděna na čtyřech různých rovinách, a to na použití kamery, filmové montáže, využití prostoru a času. Z analýzy těchto prvků vyplývá, že *fotografický* obraz, zadržovaný v trvání, vzdorující času žitého světa a věrohodný ve své reprezentaci, je v kontextu *filmového* dispozitivu determinován jako prvek realističnosti. Věrohodnost *fotografického* obrazu je však možnostmi stříhové skladby a kamerových postupů, které berou v potaz i časovost reality, možné zpochybňovat a díky nim je tvůrci na rovině díla umožněno vytvářet nové více či méně iluzivní prvky. Replikace hlavního hrdiny prostřednictvím stříhu je skvělým příkladem toho, že jakmile je obraz rozpořehován, pouhé rozeznávání totožnosti modelu z žitého světa a portrétní (de facto prostoru reprezentace) nestačí k tomu, aby bylo možné jej považovat za věrohodnou „výpověď“ skutečnosti. Proto Alexander Hackenschmied zveličuje rovněž čas — odhaluje a záměrně zviditelňuje tvůrčí možnosti manipulace s časem, aby divákovi dokázal, že realističnost figuruje významným způsobem nejen v rámci diegeze díla, ale i na mediální rovině své vlastní reprezentace. Formální systém *Bezúčelné procházky*, nacházející se na hranici dvou médií tak reflektuje sebe sama, své fungování a svoji medialitu proto, aby narušoval a revidoval konvence divácké zkušenosti s vnímáním ne/realistických prvků v kontextu sledování filmu.